

Het belang van design

Het belang van design

Thijs Rutten

Schrijver: Thijs Rutten
Coverontwerp: Thijs Rutten
ISBN: 9789464059670
© 2020 Thijs Rutten

Hoofdstuk 1

Hij heeft de eettafel veiligheidshalve opzij geschoven en het matras dat Viktor uit voorzorg van het bed heeft gehaald, ligt als een vangnet op de keukenvloer.

‘Je weet maar nooit.’

Viktor staat over het aanrecht gebogen. Hij steunt op beide ellebogen en wikkel voor wikkel verwijderd hij het in allerijl geïmproviseerde noodverband.

Viktor is nerveus, want hij is bang dat hij de aanblik van de wond niet zal verdragen en hij vermoedt dat hij flauw gaat vallen zodra de eerste druppel bloed verschijnt. Verontrust ziet hij hoe de langgerekte contouren van de roestbruine vlek zich stilaan beginnen af te tekenen vanonder het gerafelde katoen.

‘Au!’

Hij vloekt binnensmonds.

‘Zachte heelmeesters maken stinkende wonden,’ vermant hij zich en: ‘Het laatste stukje is het pijnlijkst. Wees nou eens niet zo kleinzerig.’

De bloedige streep die onder de afgescheurde repen stof verscholen ligt, meet minstens vijf hele centimeters.

Viktor kokhalst.

Hij voelt angst en opwinding tegelijkertijd.

Met een onverhoedse beweging trekt hij het resterende lapje stof van de wond.

Het textiel is doordrenkt van een mengsel dat bestaat uit wondvocht en klonters geronnen bloed, en nu al is het onlosmakelijk met Viktors lichaam vergroeid en onder het provisorisch aangebrachte verband is een harde korst ontstaan.

Terwijl hij het laatste restje van het drukverband verwijdert, begint de langgerekte snee opnieuw te bloeden.

'Godverdomme!'

Viktor schreeuwt het uit.

Het lukt hem om het bloeden te stelpen.

De misselijkheid zakt.

Om de druk te verminderen en zodat hij de wond kan inspecteren, houdt Viktor zijn rechterhand omhoog voor het keukenraam, op korte afstand voor zijn ogen, zó dat het licht van de zon er precies op valt.

Hij voelt de aderen kloppen in zijn hand.

'De wond is al aan het ontsteken,' beseft Viktor: 'Het is een flinke jaap. Dat wordt een joekel van een litteken.'

Hij ontsmet de snee met zorg en legt het futuristische gaasje dat hij speciaal met dit doel heeft gekocht - 'want,' instrueert de apotheker zijn ongeduldige klant die, omdat hij in deze pijnlijke situatie verkeert, allerminst in het vriendelijke gekeuvel van de man is geïnteresseerd en ook niet in een obligaat beleefdheidspraatje, 'want,' herhaalt de apotheker, 'de met polyestervezel versterkte tule is voorzien van een coating die bestaat uit een mix van polyeermatrix, vaseline en hydrocolloïde. Deze coating voorkomt dat het weefsel zich opnieuw aan de wond hecht. Dat scheelt straks een hoop pijn, als u het verband ververst, en ...' -, Viktor legt het wondgaas over de snee en zwachtelt de hand in met de professionaliteit van een geroutineerd verpleger.

Hij krijgt het voor elkaar door alleen zijn linkerhand te gebruiken.

Met de gewonde hand weggestopt onder een dikke laag verband neemt Viktor even later achter zijn bureau plaats en

om zijn razende hart tot bedaren te brengen ademt hij langzaam in en uit, terwijl hij de foto die sinds jaar en dag op zijn bureau staat aandachtig bekijkt alsof hij de beeltenis nooit eerder heeft gezien, en met de vingers van zijn ongeschonden hand streelt hij het goudomrande glas.

‘Dag Zenone,’ zegt hij: ‘Dag lieverd.’

Het is een dagelijks terugkerend ritueel.

Voor Viktors tweede verjaardag doen diens ouders hun zootje de hond cadeau.

Dat is nu ruim zesendertig jaar geleden.

Menigmaal heeft Viktors moeder de komst van de hond in huize Lilla aan haar kinderen beschreven.

Vaker dan hun lief is.

‘Als een kluwen wol,’ vertelt Patricia, ‘lag Zenone die eerste nacht heerlijk opgerold in de gevlochten rieten mand die voor deze ene keer in onze slaapkamer stond, maar wijzelf slaagden er niet meer in om te slapen, want de haarbal produceerde toen al een oorverdovend gesnurk en de mand die ik samen met jullie vader voor hem had uitgezocht, was meteen al te klein.

“Hij heeft te grote poten. Dat belooft wat voor de toekomst,” klaagde ik,’ vertelt Patricia: ‘Jullie vader schudde instemmend het hoofd.

Weken daarvoor hadden wij de pup geselecteerd uit een nest van tien, want jij, Viktor, was een eenzaam kind en je had, vonden wij, beslist een vriendje nodig.

Wij wilden je verrassen,’ zegt Patricia tegen Viktor die heen en weer wordt geslingerd tussen gevoelens van gêne en

verontwaardiging, ‘maar in de tussenliggende weken hadden wij de hond niet meer gezien.

“Hij is flink gegroeid,” giechelde ik.

“Hij lijkt waarschijnlijk meer op een naamloze reu dan op die kleine teef hier,” gromde jullie vader: “Weet u zeker dat dit de moeder is?”

“U maakt alleszins een grapje,” antwoordde de kennelhouder.

Wij wilden liefst ons geld terug, maar dat vragen durfden we geen van beiden.

“Dat beest wordt werkelijk angstaanjagend groot.”

“Dat zal heus gaan meevallen, mevrouwetje.”

“Is het wel dezelfde hond?”

“Dat dacht ik zeker, mevrouwetje.”

“Wij wonen niet overdreven ruim,” zei ik en ik deed moeite om de spottende ondertoon van de man te negeren, “en pal in het centrum, vlakbij de Engelenburcht.”

De verkoper keek mij laatdunkend aan.

“Nou goed dan,” mopperde ik: “We nemen hem maar mee,” en geërgerd zei ik tegen jullie vader: “Franco, haal de mand uit de auto. Vannacht slaapt het beest bij ons op de kamer.

“Zenone,” zei de man: “Hij heet Zenone.”

De volgende ochtend wreef de jarige’ - Patricia pauzeert even en knijpt Viktor in de arm – ‘zich de slaap uit de ogen. Met beide knuistjes, als om zich er van te vergewissen dat hij niet droomde.

“Hondjoe? Mijn?”, brulde jij en je rukte je los uit mijn armen:

“Pappa! Pappa! Hondjoe!”

“Voorzichtig, Viktor. Pas op dat je hem geen pijn doet. Het hondje is nog erg jong en ook een beetje verdrietig, want hij mist zijn mamma. Je moet extra lief voor hem zijn,” waarschuwde je vader.

“Hondjoe,” herhaalde jij verrukt, terwijl je zo goed en zo kwaad als het ging met die dikke beentjes van je op de hondenmand af dribbelde.

Jullie werden vrienden voor het leven.

Zenone, die zoals voorzien al vroeg de afmetingen van een Sint Bernardshond bereikte,’ vertelt Patricia, ‘bleef gedurende zijn hele leven zwart, alleen de punt van zijn staart was van begin tot eind sneeuwwit en die hield hij, toen hij eenmaal volwassen was, onafgebroken triomfantelijk in de hoogte, maar veertien dagen voor Zenone’s overlijden verschenen er ontelbare witte haren in de vacht en de snelheid waarmee dat gebeurde was werkelijk wonderbaarlijk.

Alsof Zenone wist wat er stond te gebeuren.

“Hij gaat nu razendsnel naar zijn einde toe,” constateerde jullie vader nuchter, maar jij Viktor, jij stond er wanhopig bij. Je huilde aan één stuk door.

Weet je nog?

Het was enkele maanden voor je tiende verjaardag.

“Hij is nu een grote, witte engel,” probeerde ik jou te troosten.

De tranen rolden over je wangen.

Jij klemde je aan het dode hondenlichaam vast.

“Engelen zijn gerust ook zwart hoor,” merkte je zusje droogjes op: “Dat weet je toch?”

Als ze dat vertelt, glimlacht Patricia en ze streelt Carla's gezicht: 'Zoiets kon natuurlijk alleen jij zeggen.'

Voorzichtig plaatst Viktor de fotolijst terug.

Voor hem liggen de benodigde papieren, maar zijn geest dwaalt voortdurend af naar de gebeurtenissen eerder op de dag en de wond klopt pijnlijk en hij slaagt er niet in om zich te concentreren op de tekst die ter voorbereiding voor de maandagochtend op het bureaublad op hem ligt te wachten. Met zijn leerlingen leest Viktor de *Levens* van Giorgio Vasari, de vader van de kunstgeschiedenis.

Viktor bereidt zijn lessen steevast grondig voor, want hij wil zich niet blameren, hoewel hij weet dat dit haast onmogelijk is, want ook al zou hij geheel onvoorbereid het klaslokaal betreden, dan nog stelt het niveau van de leerlingen zo weinig voor dat Viktor zelfs van zijn eindexamenklas niets te duchten heeft, zeker op de vroege maandagochtend, als ze hem met hun onuitgeslapen koppen vanachter de schoolbanken glazig aanstaren.

Het *Voorwoord* op het eerste, inleidende deel van Vasari's *Levens* kent hij sowieso letterlijk uit het hoofd en vaak dreunt hij de tekst zomaar op, op het toilet of onder de douche, want hij schept er een ouderwets genoeg in om het geheugen te trainen.

Het docentschap is niet het meest verheffende beroep dat Viktor had kunnen kiezen en in feite is het hem overkomen, want het maken van keuzes is niet zijn sterkste punt, en diep in zijn hart beschouwt Viktor zichzelf als kunstenaar, maar

zijn ouders hebben de aandrang om te creëren resoluut in de kiem gesmoord.

‘De kunstacademie? Wat een belachelijk idee. Dat gaan we heus niet financieren,’ gromt zijn vader die als wetenschapper in hart en nieren tot Viktors verdriet geen waardering kan opbrengen voor zijn artistieke ambities: ‘Schilderen? Toe maar! Dat doe je maar in je vrije tijd, jongeman. Leer jij eerst maar eens een vak, zodat je in je eigen levensonderhoud kunt voorzien. Daarna mag je doen wat jij wilt.’

Zijn moeder die zich zoals altijd op zulke kritische momenten bescheiden op de achtergrond houdt, knikt instemmend bij de woorden van haar man – ‘Je kunt er later een leuke hobby aan hebben,’ fluistert ze in Viktors oor - en zo slaan zijn ouders kordaat zijn toekomstdroom aan diggelen en daarmee is de kous af.

Het ontbreekt Viktor aan de kracht om zich tegen het ouderlijk gezag te verzetten en van lieverlee gaat hij op zijn zeventiende Kunstgeschiedenis studeren.

‘Als het maken van kunst in jullie ogen zinloos is, dan is het doceren over kunst zinloos in het kwadraat,’ vindt zijn zusje Carla die maar een jaar ouder is dan Viktor en rebels zoals alleen een dochter dat kan zijn: ‘Ik begrijp niet waarom jullie bereid zijn dat wél te financieren.’

Viktors vader kijkt zijn jongste dochter strak aan.

‘Bemoei jij je met je eigen zaken.’

Bij tijd en wijle slaat de twijfel in alle hevigheid toe, maar Viktor heeft geen alternatief en ach, het geld is gemakkelijk

verdiend, want het leraarsberoep blijkt weinig enerverend en grotendeels een kwestie van routine en in de loop van de tijd is Viktor juist de routine en de regelmaat van het lesgeven gaan waarderen en ja, naarmate hij meer ervaring opdoet, ontwikkelt hij een grondige afkeer van vernieuwingen, want dat het onderwijs moderniseert, betekent doorgaans dat hij, de docent, zich als enige extra inspanningen moet getroosten, die echter nooit iets opleveren, want 'hier in Italië,' beweert hij, 'volgen de kabinetten elkaar sneller op dan de leraren en de definitie van goed onderwijs verandert met elke regering. In onderwijsland is stilstaan daarom beter dan hollen.'

Die mate van conservatisme had hij zich nooit toegedicht, want dat veranderingen in het onderwijs broodnodig waren, stond hem als beginnend docent bij wijze van spreken op het voorhoofd getatoeëerd, maar Viktors didactisch activisme is al lang verleden tijd, want het ministerie van Onderwijs is in de loop van zijn carrière bijzonder wispelturig gebleken en daarom zet hij bij elke paleisrevolutie resoluut de hakken in het zand en weet hij zich de erfgenaam van een kostbare onderwijskundige traditie die hij stoïcijns verdedigt tegen wat hij zelf ziet als een hernieuwde aanval van de barbarij, en tegenover collega's rechtvaardigt hij zijn zelfgekozen starheid met het argument dat de werkdruk hoog genoeg is zonder elke paar jaar een onderwijsminister aan de poort, maar ten overstaan van de schoolleiding wekt hij de indruk dat hij soepeltjes alle vernieuwingen weet mee te maken.

Dat is echter slechts schijn, want 'Het is zaak,' bralt hij op elk feestje al na een paar glazen wijn, 'dat je iedere innovatie als

het nieuwe Jeruzalem verwelkomt, maar in de praktijk negeert, terwijl je enthousiasme simuleert en ervoor zorgt dat je verder onder de radar van de directie blijft.’

Viktor waait ogenschijnlijk met alle winden mee zonder dat hij ook maar iets in zijn lespraktijk verandert.

Ook in de klas is Viktors aanpak primair gericht op zelfbehoud, want in tegenstelling tot wat het moderne adagium wil, staat bij hem niet de leerling, maar hijzelf centraal, en daarom gaat hij tijdens zijn lessen eenvoudig, maar trefzeker te werk: elke wat al te zelfingenomen leerling wast hij de oren met de werkelijk fenomenale feitenkennis die hij tijdens zijn studie heeft opgedaan, nee, aan realia heeft hij nooit gebrek, en er is dan ook geen leerling die hij niet weet te overbluffen, maar mocht Viktors eruditie niet afdoende zijn, dan neemt hij zijn toevlucht tot het bijtend sarcasme dat in de loop van de jaren zijn handelsmerk is geworden en dat inmiddels legendarisch is onder de leerlingen die, als ze er het doelwit van zijn, onder zijn spottende opmerkingen ineenkrimpen, tot grote hilariteit van hun klasgenoten, die zich veilig want buiten schootsafstand wanen.

Viktor geeft bij voorkeur les aan het laatste jaar, want dat jaar is het oogstjaar, immers de datum van het centraal examen nadert en er is geen ontkomen meer aan en de leerling, die intussen ook geen kind meer is, beschouwt hem niet langer als de natuurlijke vijand, maar als een bondgenoot op wie hij in deze spannende tijden kan rekenen.

Jazeker, het laatste jaar voelt voor Viktor als de spreekwoordelijke regenbui in de woestijn, een verademing na die eerste vier, waarin, als hij tenminste pech heeft, de meerderheid van zijn leerlingen hem niet of nauwelijks serieus neemt, waarin hij alsmear de discussie over zin en nut van zijn vak moet voeren met leerlingen én ouders die wat hem betreft te stom zijn om voor de duvel te dansen. Vier jaren waarin hij, professional die hij is, onvermoeibaar zijn kostbare paarden voor de zwijnen gooit en waarin hij binnen en buiten het klaslokaal op alle mogelijke directe en indirecte manieren kleineringen en vernederingen moet ondergaan.

‘Ik zie het maar als een spelletje,’ wimpelt hij op feestjes vaagjes alle frustratie weg, en: ‘Het hoort er nu eenmaal bij,’ maar in werkelijkheid brengt hij soms hele nachten wakend door en het zojuist verschoonde bed riekt alweer naar angstzweet. Viktor heeft soms geen flauw benul op welke manier hij het einde van het schooljaar gaat halen.

Op handen en voeten desnoods.

Gelukkig is hem dat maar een paar keer overkomen tijdens de lange dienstjaren voor de klas, want inmiddels is hij een oude rot in het vak en kan hij bogen op een ervaring waarmee hij zijn soms veel oudere collega’s overtreft.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ zegt de man die Viktors leidinggevende is, tijdens het gesprek dat plaatsvindt in het kantoortje van de rector, de enige representatieve ruimte op de hele school: ‘Neemt u me niet kwalijk, het is in het geheel niet onze zaak en wij mogen er eigenlijk ook niet naar informeren, maar we zien op het sollicitatieformulier dat u

geen partner aangeeft, en bovendien, maar misschien is dat op niets gebaseerd en getuigt het slechts van onze bevooroordeeldheid, maar we merkten op, nou ja, we zeiden daarnet nog tegen elkaar: “Hij heeft toch een bijzondere manier van spreken, die jongeman, en ziet u ook hoe hij zich beweegt, zou hij misschien ... misschien is hij een militant, en hoe verhoudt zich dat tot de grondwaarden van onze school?” Ja werkelijk, dat vroegen wij ons af.’

De beide andere aanwezigen staren naar een punt ergens boven Viktors hoofd.

Hij is natuurlijk van zijn stuk gebracht, want de vraag is ongeoorloofd, zeker in een seculiere school als deze, maar hij laat niets merken en biecht onmiddellijk zijn geardheid op.

De voorzitter van de sollicitatiecommissie biedt opnieuw zijn excuses aan en zegt: ‘Een homofiel, hmm..., ik wilde u daarnet niet in verlegenheid brengen, mijn excuses nogmaals daarvoor, maar nu ik erover nadenk is uw komst op deze school eigenlijk juist in ons voordeel, want een homofiel hebben we hier nog niet en wij streven naar een zo groot mogelijke diversiteit onder het personeel, jazeker, dat is sinds vorig jaar ingezet beleid, dus uw komst zal beslist een mooie reclame zijn voor onze school. U bent natuurlijk van harte welkom,’ schudt hij enigszins gegeneerd Viktor de hand en zonder te weten welke het zijn, benadrukt Viktor dat hij doelstellingen, waarden en normen van de school van harte onderschrijft. Daarmee is de kous af, maar de fetisj die hij niet zo lang voordat dit sollicitatiegesprek plaatsvindt, heeft ontdekt, houdt hij wijselijk voor zich.

Dat gebeurt tijdens een extreem koude winter in Rome. De dagen zijn guur en winderig en de thermometer wijst vaker enkele graden onder dan boven het vriespunt aan en daarom zegt Patricia tegen haar zoon:

‘Viktor, pas op dat je geen blaasontsteking krijgt. Jij bent immers kwetsbaarder dan je zussen. Niemand hoeft het te weten.’

En dus draagt hij op een koude winterdag, tijdens zomaar een hoorcollege op de universiteit, de panty’s van zijn moeder en vanwege de opwinding slaagt Viktor er amper in om zich te concentreren op de voordracht van de hoogleraar die op de kathedraal staat te oren. Het is bloedheet in de zaal, maar de jongen rilt van genot en er is niemand die het merkt.

‘Ik vond het best prettig,’ zegt hij ’s avonds zo neutraal mogelijk tegen zijn moeder, ‘en helemaal niet vreemd.’

Viktors moeder is tevreden met dit resultaat en koopt om onnavolgbare reden geen thermo-onderbroeken voor haar zoon, maar een dozijn panty’s in Viktors eigen maat, en al enkele maanden later, zonder dat Patricia er weet van heeft, ruilt Viktor de panty’s in voor sexy netkousen. Ze zijn zwart.

In vervoering streelt hij het borstelige haar dat zijn nog stakerige puberbenen bedekt en dat op de meest intieme plekken doorheen de fijne visgraatstructuur van het nylon naar buiten kruipt.

‘Deze panty’s zijn maar half zo warm,’ probeert hij de onvoorziene wending voor zichzelf te verklaren: ‘Ze verstikken niet en ventileren heerlijk.’

Viktor is zich vaag bewust van het feit dat hij opgewonden raakt van het zachte materiaal dat zich om zijn pezige onderlichaam spant en vooralsnog wil hij de betekenis hiervan niet onder ogen zien, maar nog voor het afronden van de studie – Viktor staat ruimschoots voor zijn afstuderen voor de klas – verkent hij de fetisj stap voor stap en al na enkele maanden is hij, van alle remmingen bevrijd, in een tot dan onbekende wereld terechtgekomen. Viktor experimenteert er lustig op los en voordat hij het weet, draagt hij ook op een saaie doordeweekse schooldag minuscule zijden damesslips die hij combineert met sexy jarretels in plaats van zo'n saaie rechttoe rechtaan herenonderbroek.

Dat er een kans bestaat dat iemand zijn geheim zal ontdekken, weerhoudt hem niet, en éénmaal in de maand, meestal is het laat op de avond, zodra Patricia en Franco zich, vermoeid van de dag, hebben teruggetrokken op de ouderslaapkamer, wast Viktor het fijne goed in een sjofele wasserette vlakbij *Stazione Termini*, waarvan hij het adres online heeft gevonden. Om daar te komen neemt hij, als het tenminste niet al na elven is, de directe metrolijn vanaf de halte *Ottaviano*, maar enkele uren later, in de stilte van de vroege ochtenduren loopt hij steevast goedgehumt en neuriënd naar huis terug. De wandeling kost hem weliswaar minimaal een uur, maar de inspanning is alleszins lonend, want in de wijk rond het Centraal Station kent niemand de jongen en bovendien is men daar heel wat vreemder snuiters dan Viktor gewend, zo zelfs dat hij zich in de wasserette prima op zijn gemak voelt, en binnen

onafzienbare tijd doet Viktor niet alleen een aantal interessante contacten op, maar beschikt hij ook over een exotische collectie lingerie die hij, zolang hij nog bij zijn ouders inwoont, stiekem op zijn kamer in een grote kartonnen doos onder het bed bewaart en pas jaren later, als hij zijn grote liefde Sandro opnieuw ontmoet, komt hij onmiddellijk en voor de tweede keer uit de kast, want in een impuls van totale eerlijkheid wil hij volstrekt openhartig en transparant zijn en niet langer verborgen houden wie hij werkelijk is, en dus, tijdens een vooral voor Viktor zelf zenuwslopend moment, opent hij de doos, maar alleen voor de ogen van zijn vriend, en Viktor toont hem met verlegen trots het zijden ondergoed dat hij zorgvuldig in rijstpapier heeft gewikkeld, en Sandro blijkt niet zomaar tolerant, nee, beter nog, hij raakt hevig opgewonden, als Viktor voor de eerste keer aarzelend en nog onzeker en in sexy lingerie gekleed rondom het bed paradeert, waarop Sandro in zijn behaarde blootje ligt.

Hoofdstuk 2

Viktor Lilla en Sandro di Pietro brengen alle jaren van het *Liceo Classico* bij elkaar in de klas door, maar de afstand tussen de beide jongens is te groot, letterlijk en figuurlijk, want Sandro zit tijdens de opeenvolgende lessen gewoontegetrouw zo ver mogelijk bij de docent vandaan – ‘Di Pietro, kom jij onmiddellijk naar voren of verdwijn!’, schreeuwt menig gefrustreerd docent -, terwijl Viktor altijd in de buurt van de docent plaats neemt, liefst in een bank op de eerste rij, en in de ogen van de verlegen puber die Viktor in die roerige tijd is, lijkt de uitbundige Sandro van een andere planeet afkomstig.

Sandro di Pietro is weliswaar onbereikbaar voor Viktor Lilla, maar hun beider vaders zijn collega’s en Viktors ouders sporen hun zoon keer op keer aan om eens bij Sandro langs te gaan, ‘die enthousiaste jongen die we laatst kort spraken tijdens dat volleybaltoernooi op jouw school,’ en op iets dwingender toon: ‘Viktor, je mag je niet zo isoleren. Ga toch eens bij Sandro langs.’

Patricia verklaart zich zelfs bereid om Viktor er met de auto heen te brengen, want Sandro’s ouders wonen in een villa buiten het centrum van de Stad, in de groene heuvels aan de *Via Cassia*, maar Viktor weigert resoluut en vermijdt hardnekkig elk contact met Sandro die zich niet alleen op het sportveld, maar ook in de klas als een geboren leider en superieur manifesteert, terwijl Viktor zich op alle mogelijke manieren en in elke situatie zo onzichtbaar mogelijk maakt, en vooral tijdens de middagpauzes, nee, tijdens elke pauze

eigenlijk, vormt Sandro het luidruchtige middelpunt van het selecte groepje populaire jongens en meisjes, waartoe ook Viktors zusjes Giulia en Carla behoren – de een om haar schoonheid en Carla is gevat -, terwijl Viktor zelf, veilig verscholen in een hoekje, in zijn eentje de lunch verorbert.

Viktor is bovenmatig intelligent, dat blijkt meteen al, maar bij zijn medeleerlingen niet populair en de eenzame jongen maakt zich wijs dat hij uiteindelijk aan het langste eind zal trekken - dat althans beweren de docenten in het bijzijn van zijn ouders en de voorspelling die hem al die jaren hoopvol heeft gestemd en in leven heeft gehouden, is tot Viktors vreugde inderdaad profetisch gebleken, maar anders dan zijn docenten bedoelden, dat beseft hij terdege -, en op zijn veertiende moet hij aan zichzelf bekennen dat hij smoorverliefd is op de jongen die in alles zijn tegenbeeld is, en minstens drie jaar lang masturbeert hij in alle eenzaamheid, terwijl hij over Sandro's bonkige jongenslichaam fantaseert, dat hij stiekem observeert, terwijl Sandro zich na het sporten het zweet van het lijf wast in een van de douchecabines die aan de gymzaal grenzen. Viktor bespiedt Sandro doorheen de spleten van het douchegordijn.

In die tijd schaamt hij zich kapot, maar hij slaagt er niet in om zijn tomeloze begeerte te bedwingen en hij heeft het zelfs niet aan zijn beste vriend Gennaro verteld.

‘Alsof ik dat niet wist,’ zegt Sandro.

Sandro heeft er nooit een grap over gemaakt, want hoewel ze elkaar na de middelbare school uit het oog zijn verloren, lopen ze elkaar onverwacht, nu vijf jaar geleden, opnieuw

tegen het lijf, op *Monte Caprino* nota bene, midden in de nacht, terwijl Viktor het park afstroopt, op zoek naar seks.

In die tijd is hij verslaafd aan anonieme seks.

Viktor is verrast de ander op een ontmoetingsplaats voor homoseksuele mannen aan te treffen, maar Sandro lijkt allerminst in verlegenheid gebracht, want 'zeg nou zelf,' lacht hij en zijn stem klinkt Viktor ongelooflijk vertrouwd in de oren, terwijl zij in het duister van de nacht een eindje met elkaar oplopen: 'We zijn dik vijftien jaar verder, zo te zien allebei goed opgedroogd en volwassen kerels, en ja, tot voor kort was mijn homoseksualiteit een probleem voor mij en ik hield mijn werkelijke aard voor iedereen verborgen – van jou wisten we toen trouwens allemaal al dat je homo was, beeld je maar niks in -, maar nu kan het mij niets meer schelen, vanaf nu leid ik mijn leven zoals ikzelf dat wil. Ik ben een vrij man.'

Sandro vertelt dat hij onlangs is gescheiden van zijn vrouw.

Het huwelijk heeft twee kinderen voortgebracht: een jongen en een meisje.

Viktor lacht zenuwachtig. Hij staat te trillen op de benen, hoort amper wat de ander zegt.

Ze hebben geen seks tijdens die eerste ontmoeting op *Monte Caprino*, maar wisselen telefoonnummers uit.

'Ik zal je bellen,' belooft Sandro gul.

Viktor heeft er weinig vertrouwen in, want zelf zal hij het initiatief niet nemen, maar meteen al, het is amper tien uur in de ochtend van de daaropvolgende dag, hangt Sandro aan de lijn en nog weer een dag later ontmoeten de mannen elkaar voor een eerste officiële date en in het restaurant om de hoek van Viktors appartement koopt diens jeugdidoel voor de verbaasde ogen van de overige gasten - Sandro trekt